

Tåget sätts i rörelse och vi börjar åka. Vi far förbi bondgårdar och genom städer och varje gång vi stannar på en perrong finns det mycket folk att titta på. Alla har väskor och ska någonstans. Säkert någonstans spännande och kul.

Pappa plockar upp fika och ett kortspel och då blir det lite roligare. Men när bullarna är slut och jag vunnit tre gånger blir det tråkigt igen. Pappa lutar huvudet bakåt och sluter ögonen.

”Jag har tråkigt”, säger jag. Pappa suckar.

”Hitta på något själv”, säger han. ”Du tog ju med dig leksaksdjuren och du har ju papper och penna i väskan.”

”Pappa”, säger jag, ”jag vill gå och titta i de andra vagnarna.”

”Det finns inget att se där”, säger pappa och fortsätter blunda, ”bara en massa andra trötta föräldrar och en restaurangvagn.”

”En restaurangvagn?!”

Jag undrar om det är som det är på restauranger man kan se i stan eller på film. Med vita dukar och tända ljus och folk som sitter och äter och skrattar.

”Jag vill gå och kolla”, säger jag, ”snälla, snälla, snälla.”

”Nej”, säger pappa.

